

1.

Zodra Paulien de oprijlaan opreed, zag ze zijn auto staan.

Robert was al thuis!

Ze vroeg zich af wat haar moeder bezielde om zich met hem in te laten. Haar vader was nog maar twee maanden begraven en zijn plaats was al ingenomen door die klootzak. Een maand geleden had hij zijn hele huisraad verhuisd naar hun huis. Haar vaders werkkamer was omgetoverd tot de zijne. Ze kon er niet aan wennen overal zijn spullen tegen te komen, terwijl ze haar vader nog zo erg miste.

Eergisteren was hij stiekem de badkamer binnengeslopen, terwijl zij ontspannen in bad zat. De viezerik had zich zonder gêne over haar heen gebogen en in haar borsten geknepen. Zo snel als ze kon was ze de badkamer uit gevluht.

De volgende dag had ze het haar moeder verteld. Pauliens verwarring was groot geweest, toen ze besepte dat haar eigen moeder twijfelde aan haar geloofwaardigheid.

‘Ik zal er maar niet verder over doorvragen, Paulien,’ had ze gezegd. ‘Je moet ophouden met leugens te vertellen. Dat doe je al sinds je vader dood is. Stop daar nou eens mee.’

Zonder op haar reactie te wachten, had haar moeder zich omgedraaid en was de kamer uit gebeend.

Paulien voelde tranen opkomen. Alles had ze verwacht, maar niet dit. Het was toch niet te geloven dat uitgerekend haar moeder zo gemeen deed. Zo liefdeloos was zij nooit eerder geweest.

Paulien schudde niet-begrijpend haar hoofd. Ze was pas dertien en wilde er niet aan denken dat Robert nog meer afschuwelijke dingen met haar zou doen.

Een scheurende pijn kneep haar keel dicht.

Had haar moeder Robert ingelicht over wat ze haar had toevertrouwd?

Nee toch zeker?

Ze sprong van haar fiets en zette hem tegen de gevel.

Nog voordat ze de huissleutel had gevonden, zwaaide de voordeur open. Robert.

Vluchtig registreerde ze zijn stierennek, zijn kolossale bovenlijf en zijn behaarde onderarmen.

Angstig stapte ze over de drempel.

De eerste klap kwam hard aan.

‘Smerig hoerenjong,’ siste hij.

Ze wilde hem snel voorbijlopen, maar hij greep haar beet.

‘Kijk me aan,’ zei hij dwingend, terwijl hij haar strak in de ogen keek.

Paulien probeerde zich los te wurmen, maar zijn greep om haar bovenarm was onwrikbaar.

‘Laat me los!’

De volgende meedogenloze klap trof de zijkant van haar hoofd.

Half versuft hief ze een hand op om zich te beschermen.

‘Hou op! Alsjeblieft!’

Ze wist dat smeken niet zou helpen en zijn genoeg alleen zou vergroten, maar ze kon zich niet beheersen. ‘Robert. Hou ermee op!’

‘Bastaard,’ tierde hij. ‘Hoe haal je het in je hoofd om zulke nonsens tegen je moeder te vertellen?’

‘Het is de waarheid,’ schreeuwde ze.

‘Je liegt.’

‘Niet waar.’

Hij sloeg haar zo hard in het gezicht dat haar tanden klapperden. Ze werd duizelig en viel op de grond. Dreigend stond hij boven haar. Ze krabbelde overeind en gaf hem een trap in zijn kruis, waardoor hij ineenkromp en zijn evenwicht dreigde te verliezen.

Behendig dook ze onder zijn arm door, maar hij was haar te snel af. ‘Smerig stuk stront.’ Hij greep haar bij de haren en beukte haar tegen de muur.

‘Au... Laat me met rust!’

Zijn gigantische vuist raakte haar oog.

De afschuwelijke pijn en de eeuwige, ranzige stank van bier die hem omhulde zorgden ervoor dat iedere vezel in haar tengere lichaam in opstand kwam. Ze schopte hem hard tegen de schenen. ‘Val dood, rotvent.’

Verblind door haar tranen stormde ze de trap op. Hij zat haar op de hielen.

Ze rukte een fotolijst van de muur en gooide die in zijn richting. Mis. Glas spatte alle kanten op.

Paulien sprong haar kamer binnen, smet de deur dicht en wist hem juist op tijd op slot te draaien.

Enkele seconden later beukte hij op de deur. Aanhoudend. Woest.

‘PAULIEN... Doe open...! Doe open zeg ik je...!’

Ineengedoken in een hoek van de kamer telde ze de seconden totdat hij weg zou gaan.

‘Een, twee, drie... Ga weg...! Vier, vijf, zes... Papa, help me...! Zeven, acht, negen... Ik ben geen bastaard...!’

Een harde trap.

Nog één.

Paulien sprong overeind, spurttte naar het raam, opende het en was al met één been over de vensterbank toen het slot het begaf. De deur knalde tegen de muur. Als een razende stormde Robert op haar af en sleurde haar op de grond.

Ook deze klap kwam hard aan, maar de adrenalinerush zorgde ervoor dat ze geen pijn voelde.

Toen ze bij hem vandaan kroop, greep hij haar bij de enkel en schopte haar overal waar hij haar raken kon.

Ze kromde haar bovenlichaam en plantte haar nagels in de huid

van zijn voet. Zo diep dat hij haar uiteindelijk losliet.

Paulien sprong overeind, nam een duik en belandde op haar bed. Onmiddellijk trok ze het dekbed als een beschermende laag over haar lichaam.

Terwijl hij haar naderde, verscheen er een gemene grijns op zijn gezicht.

Ze vloog weer overeind en roffelde met haar vuisten op zijn borst.

‘Je stinkt... Maak dat je wegkomt, zatlap...’

Ze kreeg een keiharde elleboogstoot tegen haar neus, waardoor ze kermend achterover tuimelde.

Hij gespte zijn broek los en liet hem zakken. Zijn fikse erectie kwam tevoorschijn.

‘Nééééé,’ gilde Paulien. ‘Nééééé.’

Ruw trok Robert haar short naar beneden.

Ze krijste van angst toen hij haar beide polsen pakte en haar zo in bedwang hield.

Zijn grote hand klemde zich rond haar keel.

Ze proestte en hoestte en hield uiteindelijk op met spartelen omdat ze geen lucht meer kreeg.

Toen hij haar onderbroek van haar lijf rukte, kon ze geen weerstand meer bieden.

Hitsig klom hij op het bed, duwde haar benen uit elkaar en drong bij haar binnen.

Paulien krijste als een speenvarken, maar hij stoorde zich er niet aan.

Hij bleef stoten.

Zij bleef janken.

Ze moest even het bewustzijn verloren hebben. Toen ze haar ogen weer opende, stond hij naast haar. ‘Als je je bek opentrekt, vermoord ik je!’

Met onvaste pas liep hij de kamer uit.

Paulien bleef een tijdje onbeweeglijk liggen, nauwelijks in staat

om te ademen. Ze voelde nattigheid tussen haar benen en bracht haar hand naar de pijnlijke plek. Toen ze naar haar vingers keek, zag ze bloed. Moeizaam stond ze op en liep naar de badkamer. Ze draaide de douchekraan open en sloot haar ogen.

Het water was heet, te heet zelfs, maar ze had behoefte aan warmte. Het walgelijke gevoel moest weg. Het riool in.

Ze had geen besef hoe lang ze onder het stromende water stond. Wat ze wel wist, was dat de douchestralen het gevoel niet wegspoelden. Sterker nog, ze voelde zich smeriger dan ooit. Een schrille schreeuw van ellende vulde de ruimte.

2.

Maandag 1 juni

‘Kom je laat thuis vanavond?’ vroeg Eva Katz aan haar echtgenoot.

Eli Hellings krabde ongemakkelijk in zijn nek. Hij nam nog een laatste slok van zijn Arabische koffie en merkte dat hij zijn vrouw niet meer kon aankijken.

Eva pakte instinctief zijn hand, omdat ze wist dat ze zijn liefde nodig had.

‘En?’ drong ze aan.

‘Morgen begint het proces De Ruiters,’ zei hij. ‘Er volgt een drukke periode.’

Ze keek hem peinzend aan.

‘Goh... De voorbeeldige echtgenoot die zijn vrouw in stukken hakt en in de tuin begraaft...?’ antwoordde ze. ‘Hoe kan je in hemelsnaam zo’n schurk ontoerekeningsvatbaar verklaren?’

Vol onbegrip schudde ze haar hoofd.

‘Dat is nu eenmaal mijn job.’ Een vluchtige glimlach gleed over zijn gezicht.

Eva nam de kop koffie uit zijn handen, zette die op tafel en trok een vies gezicht.

‘De geur van koffie maakt me misselijk.’

Eli keek verbaasd, maar voor hij iets kon zeggen pakte ze zijn twee handen beet.

‘Hoor eens, laten we vanmiddag samen lunchen. Dan kunnen we wat bijpraten.’

‘Ik vrees dat ik geen tijd heb,’ zei hij kortaf.

‘Om te eten moet je tijd maken. Ik haal je om twaalf uur op.’

‘Vandaag zal dat helaas niet lukken.’

Ze keek hem aan, terwijl ze zijn stropdas rechte trok.

‘Eli? Ik begin het gevoel te krijgen dat je kwaad op me bent en...’

Hij zuchtte diep. ‘Nee hoor, niet waar. Maar ik moet nu echt weg.’

‘Maar...’

‘Eva, in godsnaam. Het enige probleem is dat jij maar blijft zeggen dat ik kwaad op je ben, terwijl dat niet zo is. Alles is oké, maar ik kom te laat op de rechtbank. Zoals je gisteren zei; het gaat niet altijd om wat jij wilt en wat jij nodig hebt, begrijp je?’

Ze schrok.

‘Waar heb je het over? Ik maakte maar een grapje toen ik vroeg of er iemand anders was.’

‘Alsjeblieft! Kunnen we erover ophouden? Ik heb een belangrijke rechtszaak aan mijn hoofd en daardoor ben ik gestrest.’

Ze keek hem onderzoekend aan. Hoewel haar man zeventien jaar ouder was dan zij, zag hij er best aantrekkelijk uit. Vandaag was dat echter niet het geval. De groeven rond zijn mond en ogen waren diep.

Hij gaf haar snel een zoen op de wang, liep het huis uit en zwaaide voor hij in zijn auto stapte.

Haar ogen waren nat van de tranen toen ze de deur dicht sloeg.

Nadat Eli de oprijlaan was afgereden, staarde Eva nog lange tijd naar buiten.

Ze dacht aan het gesprek van gisteren. Wat als een luchtig gesprek over verliefdheid was begonnen, was plotseling iets heel anders geworden. Iets wat haar zorgen baarde. Veel zorgen.

Enkele uren later controleerde Eva Eli's broekzakken. Meestal vond ze geld. Ditmaal omsloten haar vingers iets anders. Een kaartje en een sleutel. Ze las de tekst op het kaartje. *Club Oase. Juliana Cincinnati*. Aan de sleutel hing een label met de letters J.C.

Wat had dit te betekenen?

Ze haastte zich naar de woonkamer, ging aan tafel zitten en klapte de laptop open. Luid zoemend startte hij op. Ze googelde. *Club Oase...* Binnen enkele seconden vond ze het. *Privéclub van hoge standing. Klasse dames vanaf 21 jaar vervullen al uw wensen en fantasieën...*

Bliksemschichten schoten door haar brein.

Adem.

Adem wilde ze halen. Ze kruiste haar armen op de tafel en legde haar hoofd erop. Vertwijfeling.

Een wirwar van niet gekende emoties kroop langs haar rug omhoog en verkilde haar bloed. De brok in haar keel vocht zich een weg naar boven. Verbeelding trachtte een overwicht te krijgen op haar rationele denken, dat niet wilde voelen wat er dreigde.

Je hebt het mis, Eva. Het is niet wat je denkt... Of toch?

Haar man was zo veranderd de laatste tijd. Zijn gevoel voor haar was veranderd. Dat wist ze. Dat voelde ze. En dat kon alleen komen door een andere vrouw.

Ze tilde haar hoofd op en vervolgde haar zoektocht.

Er stond een aantal bestanden op het bureaublad. Bestanden van zijn werk. Ze controleerde zijn e-mails. Niets. Ze zocht naar de naam Ciccinni. Niets.

Wie was die vrouw? En wat was de connectie met haar man?

In een flits schoot haar iets te binnen. Wacht eens even. Misschien was ze een cliënte? Dat zou ze vlug genoeg weten.

Ze stond op, liep naar de telefoon, nam hem uit de houder en toetste het nummer van Eli's kantoor in.

Martine, Eli's secretaresse, antwoordde zoals gewoonlijk heel gereserveerd. 'Advocatenkantoor Hellings en Brouwers, met Martine.'

'Martine,' zei Eva met onvaste stem, 'je spreekt met Eva.'

'Hallo Eva. Hoe gaat het met je?'

'Goed,' zei ze, terwijl ze met haar vingernagels in de muur kraste.

'Je lijkt buiten adem. Alweer een marathon gelopen?'

‘Zoiets ja,’ antwoordde Eva, terwijl ze de brok in haar keel probeerde weg te slikken.

‘Ik ben ook hoognodig aan wat beweging toe,’ lachte Martine. ‘Ik moet tegenwoordig mijn kleren in de zaak Grandioos kopen. En dan te bedenken...’

Eva rolde met haar ogen. *Niet weer!*

Er volgde een lang relaas van de secretaresse over beweging en kleren waarvan nog niet de helft tot Eva doordrong.

‘Maar goed,’ ging Martine na vijf minuten verder. ‘Eli is nog op de rechtbank. Zal ik vragen of hij je terugbelt?’

‘Nee,’ antwoordde Eva kortaf. ‘Ik wil jou wat vragen. Komt de naam Ciccinni je bekend voor?’

‘Niet echt.’

‘Is ze een cliënte?’

Martine zuchtte.

‘Vertrouwelijke informatie mag ik niet doorspelen. Ik voel er niets voor om een ontslagbrief in mijn brievenbus te vinden.’

‘Martine,’ onderbrak Eva haar. ‘Je doet het nu! Eli hoeft hier niets over te weten.’

‘Maar...’ protesteerde Martine.

‘Martine? Ciccinni?’

Eva telde in stilte Martines ademhaling.

‘Eva?’

‘Martine?’

‘Geen Ciccinni.’

‘Oké. Bedankt.’

Zonder af te wachten wat Martine nog te zeggen had, verbrak Eva de verbinding.

Wat nu?

Plotseling viel haar oog op Eli’s mobiel, die op de tafel in de keuken lag. De Samsung. Die gebruikte hij alleen voor zijn werk. De andere, de iPhone, was voor familie en vrienden. Omdat de twee

toestellen erg op elkaar leken, had hij zich waarschijnlijk in zijn haast om te vertrekken, vergist.

Mooi zo. Kon ze meteen checken of hij met Juliana Ciccinni sms-te of wat dan ook. Ze controleerde de inbox. Niets. Slim hoor, alle berichten gewist. Gemiste oproepen. Ook niets.

Ze dacht na. Wat hield haar tegen om die troela te bellen? Het nummer stond op het kaartje.

Wanneer deze Juliana Eli's vriendinnetje was, zou ze zijn nummer herkennen. En waarschijnlijk opnemen.

Eva toetste drie keer achter elkaar het nummer in, maar verbrak telkens de verbinding. Bij de vierde poging liet ze ten slotte de beltoon overgaan. Op het scherm verscheen *Belt J.C.*

Zie je nou wel. Hij had haar toegevoegd.

Ze sloot haar ogen en legde een hand op haar hartstreek. Haar hart deed pijn.

De verbinding kwam tot stand.

Juliana's stem klonk zwoel.

'Piep! En? Wanneer kom je?'

Het bleef stil.

'Eli?'

Eva wreef met duim en wijsvinger over haar kloppende slapen.

'Eli? Waarom zeg je niets?'

Ze verbrak de verbinding en smet het toestel op tafel. Enkele seconden later begon de mobiel te trillen. Ze keek naar het scherm. *J.C. belt.*

Eva nam op.

'Met mevrouw Hellings.'

Klik.

Ze belde onmiddellijk terug.

J.C. nam niet meer op.

Dit kon niet waar zijn. Nee. Nee. Nee...

Maar het was waar. Het was gebeurd. Dat wat ze het meest had

gevreesd, was gebeurd. Haar man bedroog haar. En hoe! Met een hoer.

Ze ging op de grond zitten. Midden in de woonkamer. Midden op het tapijt. Midden in de ramp.

Eva sloeg haar handen voor haar ogen en begon te huilen. Toen ze geen tranen meer had, staarde ze opnieuw naar het kaartje dat ze nog steeds vasthield, en vloekte inwendig. Ze hees zich overeind, pakte de sleutel met het label J.C., die ze naast het telefoontoestel had gelegd, en borg hem op in een lade. Haar lade. Deze sleutel was niet langer van hem. Hij was van haar.

Vervolgens legde ze haar handen op haar buik en keek naar buiten. De hele wereld daalde als een zwarte deken op haar neer.

Verder lezen? Bestel het boek!